

श्रीः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

श्रीलीलाशुककवि विरचितम्
॥ श्रीकृष्णकर्णामृतम् ॥

This document has been prepared by*

Sunder Kidambi

with the blessings of

श्री रङ्गरामानुज महादेशिकन्

His Holiness *śrīmad āṇḍavan* of *śrīraṅgam*

*This was typeset using L^AT_EX and the **skt** font.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
॥ श्रीकृष्णकर्णामृतम् ॥
प्रथमाश्वासः

चिन्तामणिर्जयति सोमगिरिर्गुरुर्म
शिक्षागुरुश्च भगवान् शिखिपिच्छमौलिः।
यत्पादकल्पतरुपल्लवशेखरेषु
लीलास्वयंवररसं लभते जयश्रीः ॥ १.१ ॥

अस्ति स्वस्तरुणीकराग्रविलसत्कल्पप्रसूनाप्लुतं
वस्तुप्रस्तुतवेणुनादलहरीनिर्वाणनिर्व्याकुलम्।
स्रस्तस्रस्तनिरुद्धनीविविलसद्गोपीसहस्रावृतं
हस्तन्यस्तनतापवर्गमखिलोदारं किशोराकृति ॥ १.२ ॥

चातुर्यैकनिधानसीमचपलापाङ्गच्छटामन्थरं
लावण्यामृतवीचिलालितदृशं लक्ष्मीकटक्षादृतम्।
कालिन्दीपुलिनाङ्गणप्रणयिनं कामावताराङ्कुरं
बालं नीलममी वयं मधुरिमस्वाराज्यमाराध्नुमः ॥ १.३ ॥

बर्होत्तंसविलासिकुन्तलभरं माधुर्यमज्ञाननं
प्रोन्मीलन्नवयौवनं प्रविलसद्वेणुप्रणादामृतम्।
आपीनस्तनकुट्टमलाभिरभितो गोपीभिराराधितं
ज्योतिश्चेतसि नश्चकास्ति जगतामेकाभिरामाद्भुतम् ॥ १.४ ॥

मधुरतरस्मितामृतविमुग्धमुखाम्बुरुहं
मदशिखिपिच्छलाञ्छितमनोज्ञकचप्रचयम्।
विषयविषामिषग्रसनगृध्नुनि चेतसि मे
विपुलविलोचनं किमपि धाम चकास्ति चिरम् ॥ १.५ ॥

मुकुलायमाननयनाम्बुजं विभो-
मुरळीनिनादमकरन्दनिर्भरम्।

मुकुरायमाणमृदुगण्डमण्डलं
मुखपङ्कजं मनसि मे विजृम्भताम् ॥ १.६ ॥

कमनीयकिशोरमुग्धमूर्तेः
कलवेणुक्वणितादृताननेन्दोः।
मम वाचि विजृम्भतां मुरारे-
र्मधुरिम्णः कणिकापि कापि कापि ॥ १.७ ॥

मदशिखण्डिशिखण्डविभूषणं
मदनमन्थरमुग्धमुखाम्बुजम्।
व्रजवधूनयनाञ्चलवञ्चितं
विजयतां मम वाङ्मयजीवितम् ॥ १.८ ॥

पल्लवारुणपाणिपङ्कजसङ्गिवेणुरवाकुलं
फुल्लपाटलपाटलीपरिवादिपादसरोरुहम्।
उल्लसन्मधुराधरद्वृतिमञ्जरीसरसाननं
वल्लवीकुचकुम्भकुङ्कुमपङ्किलं प्रभुमाश्रये ॥ १.९ ॥

अपाङ्गरेखाभिरभङ्गराभि-
रनङ्गरेखारसरञ्जिताभिः।
अनुक्षणं वल्लवसुन्दरीभि-
रभ्यर्च्यमानं विभुमाश्रयामः ॥ १.१० ॥

हृदये मम हृद्यविभ्रमाणां
हृदयं हर्षविशाललोलनेत्रम्।
तरुणं व्रजबालसुन्दरीणां
तरलं किञ्चन धाम सन्निधत्ताम् ॥ १.११ ॥

निखिलभुवनलक्ष्मीनित्यलीलास्पदाभ्यां
कमलविपिनवीथीगर्वसर्वङ्कषाभ्याम्।
प्रणमदभयदानप्रौढिगाढोद्भुताभ्यां
किमपि वहतु चेतः कृष्णपादाम्बुजाभ्याम् ॥ १.१२ ॥

प्रणयपरिणताभ्यां प्राभवालम्बनाभ्यां
 प्रतिपदललिताभ्यां प्रत्यहं नूतनाभ्याम्।
 पतिमुहुरधिकाभ्यां प्रस्नुवल्लोचनाभ्यां
 प्रभवतु हृदये नः प्राणनाथः किशोरः ॥ १.१३ ॥

माधुर्यवारिधिमदान्धतरङ्गभङ्गी-
 शृङ्गारसङ्कलितशीतकिशोरवेषम्।
 आमन्दहासललिताननचन्द्रबिम्ब-
 मानन्दसंप्लवमनुप्लवतां मनो मे ॥ १.१४ ॥

अव्याजमञ्जुलमुखाम्बुजमुग्धभावै-
 रास्वाद्यमाननिजवेणुविनोदनादम्।
 आक्रीडतामरुणपादसरोरुहाभ्या-
 मार्द्रै मदीयहृदये भुवनार्द्रमोजः ॥ १.१५ ॥

मणिनूपुरवाचालं वन्दे तच्चरणं विभोः।
 ललितानि यदीयानि लङ्कमाणि ब्रजवीथिषु ॥ १.१६ ॥

मम चेतसि स्फुरतु वल्लवीविभो-
 र्मणिनूपुरप्रणयिमञ्जुशिञ्जितम्।
 कमलावनेचरकळिन्दकन्यका-
 कलहंसकण्ठकलकूजितादृतम् ॥ १.१७ ॥

तरुणारुणकरुणामयविपुलायतनयनं
 कमलाकुचकलशीभरविपुलीकृतहृदयम्।
 मुरळीरवतरळीकृतमुनिमानसनलिनं
 मम खेलति मदचेतसि मधुराधरममृतम् ॥ १.१८ ॥

आमुग्धमर्धनयनाम्बुजचुम्ब्यमान-
 हर्षाकुलब्रजवधूमधुराननेन्दोः।
 आरब्धवेणुरवमादिकिशोरमूर्ते-
 राविर्भवन्ति मम चेतसि केऽपि भावाः ॥ १.१९ ॥

कलक्वणितकङ्कणं करनिरुद्धपीताम्बरं
 क्रमप्रसृतकुन्तलं कलितबर्हभूषं विभो।
 पुनः प्रसृतिचापलं प्रणयिनीभुजायन्त्रितं
 मम स्फुरतु मानसे मदनकेळिशय्योत्थितम् ॥ १.२० ॥

स्तोकस्तोकनिरुध्यमानमृदुलप्रस्यन्दिमन्दस्मितं
 प्रेमोद्धेदनिरर्गळप्रसृमरप्रव्यक्तरमोद्गमम्।
 श्रोतृश्रोत्रमनोहरव्रजवधूलीलामिथो जल्पितं
 मिथ्यास्वापमुपास्महे भगवतः क्रीडानिमीलद्दृशः ॥ १.२१ ॥

विचित्रपत्राङ्कुरशालिबाला-
 स्तनान्तरं मौनिमनोन्तरं वा।
 अपास्य वृन्दावनपादपास्य-
 मुपास्यमन्यन्न विलोकयामः ॥ १.२२ ॥

सार्धं समृद्धैरमृतायमानै-
 राध्मायमानैर्मुर्लीनिनादैः।
 मूर्धाभिषिक्तं मधुराकृतीनां
 बालं कदा नाम विलोकयिष्ये ॥ १.२३ ॥

शिशिरीकुरुते कदानु नः
 शिखिपिञ्छाभरणशिशुर्दृशोः।
 युगळं विगळन्मधुद्रव
 स्मितमुद्रामृदुना मुखेन्दुना ॥ १.२४ ॥

कारुण्यकर्बुरकटाक्षनिरीक्षणेन
 तारुण्यसंवळितशैशववैभवेन।
 आपुष्णता भुवनमद्भुतविभ्रमेण
 श्रीकृष्णचन्द्र ! शिशिरी कुरु लोचनं मे ॥ १.२५ ॥

कदा वा काळिन्दीकुवलयदळश्यामलतराः
 कटाक्षा लक्ष्यन्ते किमपि करुणावीचिनिचिताः।

कदा वा कन्दर्पप्रतिभटजटाचन्द्रशिशिराः
किमप्यन्तस्तोषं ददति मुरळीकेळिनिनदाः ॥ १.२६ ॥

अधीरमालोकितमार्द्रजल्पितं
गतं च गम्भीरविलासमन्थरम्।
अमन्दमालिङ्गितमाकुलोन्मद-
स्मितं च ते नाथ वदन्ति गोपिकाः ॥ १.२७ ॥

अस्तोकस्मितभरमायतायताक्षं
निश्लेषस्तनमृदितं ब्रजाङ्गनाभिः।
निस्सीमस्तबकितनीलकान्तिधारं
दृश्यासं त्रिभुवनसुन्दरं महस्ते ॥ १.२८ ॥

मयि प्रसादं मधुरैः कटाक्षै-
र्वंशीनिनादानुचरैर्विधेहि।
त्वयि प्रसन्ने किमिहापरैर्न-
स्त्वय्यप्रसन्ने किमिहापरैर्नः ॥ १.२९ ॥

निबद्धमुग्धाञ्जलिरेष याचे
नीरन्ध्रदैन्योन्नतमुक्तकण्ठम्।
दयाम्बुधे देव भवत्कटाक्ष-
दाक्षिण्यलेशेन सकृन्निषिञ्च ॥ १.३० ॥

पिञ्छावतंसरचनोचितकेशपाशे
पीनस्तनीनयनपङ्कजपूजनीये।
चन्द्रारविन्दविजयोद्यतवक्त्रबिम्बे
चापल्यमेति नयनं तव शैशवे नः ॥ १.३१ ॥

त्वच्छैशवं त्रिभुवनाद्भुतमित्यवैमि
यच्चापलं च मम वागविवादगम्यम्।
तत्किं करोमि विरणन्मुरळीविलास-
मुग्धं मुखाम्बुजमुदीक्षितुमीक्षणाभ्याम् ॥ १.३२ ॥

पर्याचितामृतरसानि पदार्थभङ्गी
 फल्गूनि वल्लितविशालविलोचनानि ।
 बाल्याधिकानि मदवल्लवभावितानि
 भावे लुठन्ति सुदृशां तव जल्पितानि ॥ १.३३ ॥

पुनः प्रसन्नेन मुखेन्दुतेजसा
 पुरोऽवतीर्णस्य कृपामहाम्बुधेः ।
 तदेव लीलामुरळीरवामृतं
 समाधिविघ्नाय कदानु मे भवेत् ॥ १.३४ ॥

भावेन मुग्धचपलेन विलोकनेन
 मन्मानसे किमपि चापलमुद्धहन्तम् ।
 लोलेन लोचनरसायनमीक्षणेन
 लीलाकिशोरमुपगूहितुमुत्सुकोऽस्मि ॥ १.३५ ॥

अधीरबिम्बाधरविभ्रमेण
 हर्षार्द्रवेणुस्वरसम्पदा च ।
 अनेन केनापि मनोहरेण
 हा हन्त हा हन्त मनो धिनोति ॥ १.३६ ॥

यावन्न मे निखिलमर्मदृढामिघात-
 निस्सन्धिबन्धनमुदेत्यसवोपतापः ।
 तावद्विभो भवतु तावकवक्त्रचन्द्र-
 चन्द्रातपद्विगुणिता मम चित्तधारा ॥ १.३७ ॥

यावन्न मे नरदशा दशमी दृशोऽपि
 रन्ध्रादुदेति तिमिरीकृतसर्वभावा ।
 लावण्यकेळिभवनं तव तावदेतु
 लक्ष्म्याः समुत्क्वणितवेणुमुखेन्दुबिम्बम् ॥ १.३८ ॥

आलोललोचनविलोकितकेळिधारा-
 नीराजिताग्रसरणेः करुणाम्बुराशेः ।

आर्द्राणि वेणुनिनदैः प्रतिनादपूरै-
राकर्णयामि मणिनूपुरशिञ्जितानि ॥ १.३९ ॥

हे देव हे दयित हे जगदेकबन्धो
के कृष्ण हे चपल हे करुणैकसिन्धो।
हे नाथ हे रमण हे नयनाभिराम
हा हा कदा नु भवितासि पदं दृशोर्मे ॥ १.४० ॥

अमून्यधन्यानि दिनान्तराणि
हरे त्वदालोकनमन्तरेण।
अनाथबन्धो करुणैकसिन्धो
हा हन्त हा हन्त कथं नयामि ॥ १.४१ ॥

किमिव शृणुमः कस्य ब्रूमः कथं कृतमाशया
कथयत कथं धन्यामन्यामहे हृदयेशयम्।
मधुरमधुरस्मेराकारे मनोनयनोत्सवे
कृपणकृपणा कृष्णे तृष्णा चिरं बत लम्बते ॥ १.४२ ॥

आभ्यां विलोचनाभ्या-
मम्बुजदळललितलोचनं बालम्।
द्वाभ्यामपि परिरब्धुं
दूरे मम हन्त दैवसामाग्री ॥ १.४३ ॥

अश्रान्तस्मितमरुणारुणाधरोष्ठं
हर्षार्द्रद्विगुणमनोज्ञवेणुगीतम्।
विभ्राम्यद्विपुलविलोचनार्धमुग्धं
वीक्षिष्ये तव वदनाम्बुजं कदा नु ॥ १.४४ ॥

लीलायताभ्यां रसशीतलाभ्यां
नीलारुणाभ्यां नयनाम्बुजाभ्याम्।
आलोकयेदद्भुतविभ्रमाभ्यां
बालः कदा कारुणिकः किशोरः ॥ १.४५ ॥

बहुळचिकुरभारं बद्धुपिञ्छावतंसं
 चपलचपलनेत्रं चारुबिम्बाधरोष्ठम्।
 मधुरमृदुलहासं मन्थरोदारलीलं
 मृगयति नयनं मे मुग्धवेषं मुरारेः ॥ १.४६ ॥

बहुलजलदच्छायाचोरे विलासभरालसं
 मदशिखिशिखालीलोत्तंसं मनोज्ञमुखाम्बुजम्।
 कमपि कमलापाङ्गोदग्रप्रपन्नजगज्जितं
 मधुरिमपरीपाकोद्रेकं वयं मृगयामहे ॥ १.४७ ॥

परामृश्यं दूरे परिशदि मुनीनां ब्रजवधु-
 दृशां दृश्यं शश्वत्त्रिभुवनमनोहारिवपुषम्।
 अनामृश्यं वाचामनिदमुदयानामपि कदा
 दरीदृश्ये देवं दरदळितनीलोत्पलनिभम् ॥ १.४८ ॥

लीलाननाम्बुजमधीरमुदीक्षमाणं
 नर्माणि वेणुविवरेषु निवेशयन्तम्।
 डोलायमाननयनं नयनाभिरामं
 देवं कदानु दयितं व्यतिलोकयिष्ये ॥ १.४९ ॥

लभं मुहुर्मनसि लम्पटसंप्रदायि
 लेखाविलेखनरसज्ञमनोज्ञवेषम्।
 लज्जन्मृदुस्मितमधुस्नपिताधरांशु-
 राकेन्दुलाळितमुखेन्दु मुकुन्दबाल्यम् ॥ १.५० ॥

अहिमकरकरनिकरमृदुमृदितलक्ष्मी-
 सरसतरसरसिरुहसदृशदृशि देवे।
 ब्रजयुवतिरतिकलहविजयिनिजलीला-
 मदमुदितवदनशशिमधुरिमणि लीये ॥ १.५१ ॥

करकमलदलदळितलळिततरवंशी
 कलनिनदगळदमृतघनसरसि देवे।

सहजरसभरभरितदरहसितवीथी-
सततवहदधरमणीमधुरिमणि लीये ॥ १.५२ ॥

कुसुमशरशरसमरकुपितमदगोपी-
कुचकलशघुसृणरसलसदुरसि देवे।
मदलुलितमृदुहसितमुषितशशिशोभा-
मुहुरधिकमुखकमलमधुरिमणि लीये ॥ १.५३ ॥

आनम्रामसितभ्रुवोरुपचितामक्षीणपक्ष्माङ्कुरे-
ष्वालोलामनुरागिणोर्नयनयोरार्द्रां मृदौ जल्पिते।
आताम्रामधरामृते मदकलामम्लानवंशीरवे-
ष्वाशास्ते मम लोचनं ब्रजशिशोर्मूर्तिं जगन्मोहिनीम् ॥ १.५४ ॥

तत्कैशोरं तच्च वक्त्रारविन्दं
तत्कारुण्यं ते च लीलाकटाक्षाः।
तत्सौन्दर्यं सा च मन्दस्मितश्रीः
सत्यं सत्यं दुर्लभं दैवतेषु ॥ १.५५ ॥

विश्वोपप्लवशमनैकबद्धदीक्षं
विश्वासस्तवकितचेतसां जनानाम्।
पश्यामः प्रतिनवकान्तिकन्दळार्द्रं
पश्यामः पथि पथि शैशवं मुरारेः ॥ १.५६ ॥

मौळिश्चन्द्रकभूषणा मरकत स्तम्भाभिरामं वपु-
र्वक्त्रं चित्रविमुग्धहासमधुरं बाले विलोले दृशौ।
वाचशशैशवशीतलामदगजश्लाघ्या विलासस्थिति-
र्मन्दं मन्दमये ! क एष मथुरावीथीमितो गाहते ॥ १.५७ ॥

पादौ पादविनिर्जिताम्बुजवनौ पद्मालयालङ्कृतौ
पाणी वेणुविनोदनप्रणयिनौ पर्याप्तशिल्पश्रियौ।
बाहू दोहदभाजनं मृगदृशां माधुर्यधारा गिरो
वक्त्रं वाग्विभवातिलङ्घितमहो ! बालं किमेतन्महः ॥ १.५८ ॥

बर्हं नाम विभूषणं बहुमतं वेषाय शेषैरलं
 वक्त्रं द्वित्रिविशेषकान्तिलहरीविन्यासधन्याधरम्।
 शीलैरल्पधियामगम्यविभवैः शृङ्गारभङ्गीमयं
 चित्रं चित्रमहो विचित्रममहो चित्रं विचित्रं महः ॥ १.५९ ॥

अग्रे समग्रयति कामपि केलिलक्ष्मी-
 मन्यासु दिक्ष्वपि विलोचनमेव साक्षि।
 हा हन्त हस्तमथदूरमहो किमेत-
 दासीत् किशोरमयमम्ब ! जगन्नयं मे ॥ १.६० ॥

चिकुरं बहुळं विरळं भ्रमरं
 मृदुलं वचनं विपुलं नयनम्।
 अधरं मधुरं वदनं ललितं
 चपलं चरितन्तु कदाऽनुभवे ॥ १.६१ ॥

परिपालय नः कृपालये-
 त्यसकृज्जल्पितमात्मबान्धवः।
 मुरळी मृदुलस्वनान्तरे
 विभुराकर्णयिता कदा नु नः ॥ १.६२ ॥

कदा नु कस्यां नु विपद्दशायां
 कैशोरगन्धिः करुणाम्बुधिर्नः।
 विलोचनाभ्यां विपुलायताभ्यां
 व्यालोकयिष्यन् विषयीकरोति ॥ १.६३ ॥

मधुरमधरबिम्बे मञ्जुलं मन्दहासे
 शिशिरममृतवाक्ये शीतलं दृष्टिपाते।
 विपुलमरुणनेत्रे विश्रुतं वेणुनादे
 मरकतमणिनीलं बालमालोकये नु ॥ १.६४ ॥

माधुर्यादपि मधुरं मन्मथतातस्य किमपि कैशोरम्।
 चापल्यादपि चपलं चेतो मम हरति हन्त किं कुर्मः ॥ १.६५ ॥

वक्षःस्थले च विपुलं नयनोत्पले च
 मन्दस्मिते च मृदुलं मदजल्पिते च।
 बिम्बाधरे च मधुरं मुरळीरवे च
 बालं विलासनिधिमाकलये कदा नु ॥ १.६६ ॥

आर्द्रावलोकि तदयापरिणद्धनेत्र-
 माविष्कृतस्मितसुधामधुराधरोष्ठम्।
 आद्यं पुमांसमवतंसितबर्हिर्बर्ह-
 मालोकयन्ति कृतिनः कृतपुण्यपुञ्जाः ॥ १.६७ ॥

मारः स्वयं नु मधुरद्युतिमण्डलं नु
 माधुर्यमेव नु मनोनयनामृतं नु।
 वाणीमृजा नु मम जीवितवल्लभो नु
 बालोऽयमभ्युदयते मम लोचनाय ॥ १.६८ ॥

बालोऽयमालोलविलोचनेन
 वक्त्रेण चित्रीकृतदिङ्मुखेन।
 वेषेण घोषोचितभूषणेन
 मुग्धेन दुग्धे नयनोत्सुकं नः ॥ १.६९ ॥

आन्दोळिताग्रभुजमाकुलनेत्रलील-
 मार्द्रस्मितार्द्रवदनाम्बुजचन्द्रबिम्बम्।
 शिञ्जानभूषणशतं शिखिपिञ्छमौळिं
 शीतं विलोचनरसायनमभ्युपैति ॥ १.७० ॥

पशुपालबालपरिषद्विभूषणं
 शिशुरेष शीतलविलोललोचनः।
 मृदुलस्मितार्द्रवदनेन्दुसम्पदा
 मदयन्मदीयहृदयं विगाहते ॥ १.७१ ॥

तदिदमुपनतं तमालनीलं
 तरळविलोचनतारकाभिरामम्।

मुदितमुदितवक्त्रचन्द्रबिम्बं
मुखरितवेणुविलासजीवितं मे ॥ १.७२ ॥

चापल्यसीम चपलानुभवैकसीम
चातुर्यसीम चतुरानानशिल्पसीम।
सौरभ्यसीम सकलाद्भुतकेळिसीम
सौभाग्यसीम तदिदं व्रजभाग्यसीम ॥ १.७३ ॥

माधुर्येण द्विगुणशिशिरं वक्त्रचन्द्रं वहन्ती
वंशीवीथीविगळदमृतस्रोतसा सेचयन्ती।
मद्वाणीनां विहरणपदं मत्तसौभाग्यभाजां
मत्पुण्यानां परिणतिरहो नेत्रयोस्सन्निधत्ते ॥ १.७४ ॥

तेजसेऽस्तु नमो धेनुपालिने लोकपालिने।
राधापयोधरोत्सङ्गशायिने शेषशायिने ॥ १.७५ ॥

धेनुपालदयितास्तनस्थली-
धन्यकुङ्कुमसनाथकान्तये।
वेणुगीतगतिमूलवेधसे
तेजसे तदिदमो नमो नमः ॥ १.७६ ॥

मृदुक्वणन्नूपुरमन्थरेण
बालेन पादाम्बुजपल्लवेन।
अनुक्वणन्मञ्जुलवेणुगीत-
मायाति मे जीवितमात्तकेलि ॥ १.७७ ॥

सोऽयं विलासमुरळीनिनदामृतेन
सिञ्चन्नुदञ्चितमिदं मम कर्णयुग्मम्।
आयाति मे नयनबन्धुरनन्यबन्धु-
रानन्दकन्दकितकेळिकटाक्षलक्ष्यः ॥ १.७८ ॥

दूराद्विलोकयति वारणखेलगामी
धाराकटाक्षभरितेन विलोचनेन।

आरादुपैति हृदयङ्गमवेणुनाद-
वेणीदुधेन दशनावरणेन देवः ॥ १.७९ ॥

त्रिभुवनसरसाम्यां दीप्तभूषापदाभ्यां
दृशि दृशि शिशिराभ्यां दिव्यलीलाकुलाभ्याम् ।
अशरणशरणाभ्यामद्भुताभ्यां पदाभ्या-
मयमयमनुकूजद्वेणुरायाति देवः ॥ १.८० ॥

सोऽयं मुनीन्द्रजनमानसतापहारी
सोऽयं मदब्रजवधुवसनापहारी ।
सोऽयं तृतीयभुवनेश्वरदर्पहारी
सोऽयं मदीयहृदयाम्बुरुहापहारी ॥ १.८१ ॥

सर्वज्ञत्वे च मौग्ध्ये च सार्वभौममिदं मम ।
निर्विशन्नयनं तेजो निर्वाणपदमश्नुते ॥ १.८२ ॥

कृष्णानमेतत्पुनरुक्तशोभ-
मुष्णोतरांशोरुदयं मुखेन्दोः ।
तृष्णाम्बुराशिं द्विगुणीकरोति
कृष्णाह्वयं किञ्चन जीवितं मे ॥ १.८३ ॥

तदेतदाताम्रविलोचनश्री-
सम्भाविताशेषविनम्रवर्गम् ।
मुहुर्मुरारेर्मधुराधरोष्ठं
मुखाम्बुजं चुम्बति मानसं मे ॥ १.८४ ॥

करौ शरदुदञ्चिताम्बुजविलासशिक्षागुरु
पदौ विबुधपादपप्रथमपल्लवोल्लङ्घिनौ ।
दृशौ दक्षितदुर्मदत्रिभुवनोपमानश्रियौ
विलोक्य सुविलोचनामृतमहो महच्छैशवम् ॥ १.८५ ॥

आचिन्वानमहन्यहन्यहनि साकारान् विहारक्रमा-
नारुन्धानमरुन्धतीहृदयमप्यार्द्रस्मितास्यश्रिया ।

आतन्वानमनन्यजन्मनयनश्लाघ्यामनर्घ्या दशा-

मामन्दं ब्रजसुन्दरीस्तनतटीसाम्राज्यमाज्जृम्भते ॥ १.८६ ॥

समुच्छ्रसितयौवनं तरळशैशवालङ्कृतं

मदच्छुरितलोचनं मदनमुग्धहासामृतम् ।

प्रतिक्षणविलोकनं प्रणयपीतवंशीमुखं

जगत्त्रयविमोहनं जयति मामकं जीवितम् ॥ १.८७ ॥

चित्रं तदेतच्चरणारविन्दं

चित्रं तदेतन्नयनारविन्दं ।

चित्रं तदेतद्वदनारविन्दं

चित्रं तदेतत्पुनरम्ब ! चित्रम् ॥ १.८८ ॥

अखिलभुवनैकभूषण-

मधिभूषितजलधिदुहितृकुचकुम्भम् ।

ब्रजयुवतीहारावलि-

मरकतनायक महामणिं वन्दे ॥ १.८९ ॥

कान्ताकचग्रहणविग्रहबद्धलक्ष्मी-

खण्डाङ्गरागरसरञ्जितमञ्जुलश्रि ।

गण्डस्थलीमुकुरमण्डलखेलमान-

घर्माङ्कुरं किमपि खेलति कृष्णतेजः ॥ १.९० ॥

मधुरं मधुरं वपुरस्य विभो-

र्मधुरं मधुरं वदनं मधुरम् ।

मधुगन्धि मृदुस्मितमेतदहो

मधुरं मधुरं मधुरं मधुरम् ॥ १.९१ ॥

शृङ्गाररससर्वस्वं शिखिपिच्छविभूषणम् ।

अङ्गीकृतनराकारमाश्रये भुवनाश्रयम् ॥ १.९२ ॥

नाद्यापि पश्यति कदाचन दर्शनेन

चित्तेन चोपनिषदा सुदृशां सहस्रम् ।

स त्वं चिरं नयनयोरनयोः पदव्यां
स्वामिन् ! कदा नु कृपया मम सन्निधत्से ॥ १.९३ ॥

केयं कान्तिः केशव ! त्वन्मुखेन्दोः
कोऽयं वेषः कोऽपि वाचामभूमिः ।
सेयं सोऽयं स्वादुता मञ्जुलश्रीः
भूयो भूयो भूयशस्त्वां नमामि ॥ १.९४ ॥

वदनेन्दु विनिर्जितशशी
दशधा देव ! पदं प्रपद्यते ।
अधिकां श्रियमश्नुतेतरां
तव कारुण्यविजृम्भितं कियत् ॥ १.९५ ॥

तत्त्वन्मुखं कथमिवाञ्जसमानकक्ष्यं
वाङ्माधुरीबहुलपर्वकळासमृद्धम् ।
तत् किं ब्रुवे किमपरं भुवनैककान्तं
यस्य त्वदाननसमा सुषमा सदा स्यात् ॥ १.९६ ॥

शुश्रूषसे यदि वचः शृणु मामकीनं
पूर्वैरपूर्वकविभिर्न कटाक्षितं यत् ।
नीराजनक्रमधुरं भवदाननेन्दोः
निर्व्याजमर्हति चिराया शशिप्रदीपः ॥ १.९७ ॥

अखण्डनिर्वाणरसप्रवाहै-
र्विखण्डिताशेषरसान्तराणि ।
अयन्त्रितोद्धान्तसुधारणवानि
जयन्ति शीतानि तव स्मितानि ॥ १.९८ ॥

कामं सन्तु सहस्रशः कतिपये सारस्यधौरेयकाः
कामं वा कमनीयतापरिणतिस्वाराज्यबद्धव्रताः ।
तैर्नैवं विवदामहे न च वयं देव ! प्रियं ब्रूमहे
यत्सत्यं रमणीयतापरिणतिस्त्वय्येव पारङ्गता ॥ १.९९ ॥

मन्दारमूले मदनाभिरामं
 बिम्बाधरापुरितवेणुनादम्।
 गोगोपगोपीजनमध्यसंस्थं
 गोपं भजे गोकुलपूर्णचन्द्रम् ॥ १.१०० ॥

गळद्व्रीडा लीला मदनवनिता गोपवनिता
 मधुस्फीतं गीतं किमपि मधुरा चापलधुरा।
 समुज्जृम्भा गुम्भा मधुरिमगिरां मादृशगिरां
 त्वयि स्थाने जाते दधति चपलं जन्म च फलम् ॥ १.१०१ ॥

भुवनं भवनं विलासिनी श्री-
 स्तनयस्तामरसासनः स्मरश्च।
 परिचारपरम्पराः सुरेन्द्रा-
 स्तपदि त्वच्चरितं विभो विचित्रम् ॥ १.१०२ ॥

देवस्त्रिलोकीसौभाग्यकस्तूरीतिलकाङ्कुरः।
 जीयाद् ब्रजाङ्गनानङ्गकेळीललितविभ्रमः ॥ १.१०३ ॥

प्रेमदं च मे कामदं च मे
 वेदनं च मे वैभवं च मे।
 जीवनं च मे जीवितं च मे
 दैवतं च मे देव नापरम् ॥ १.१०४ ॥

माधुर्येण विजृम्भन्तां वाचो नस्तव वैभवे।
 चापल्येन विवर्धन्तां चिन्ता नस्तव शैशवे ॥ १.१०५ ॥

यानि त्वच्चरितामृतानि रसनालेह्यानि धन्यात्मनां
 ये वा चापलशैशवव्यतिकरा राधापराधोन्मुखाः।
 या वा भावितवेणुगीतगतयो लीलामुखाम्भोरुहे
 धारावाहिकया वहन्तु हृदये तान्येव तान्येव मे ॥ १.१०६ ॥

भक्तिस्त्वयि स्थिरतरा भगवन् यदि स्या-
 दैवेन नः फलितदिव्यकिशोरवेषे।

मुक्तिः स्वयं मुकुळिताञ्जलि सेवतेऽस्मान्
धर्मार्थकामगतयः समयप्रतीक्षाः ॥ १.१०७ ॥

जय जय जय देव देव देव
त्रिभुवनमङ्गळदिव्यनामधेय।
जय जय जय बालकृष्णदेव
श्रवणमनोनयनामृतावतार ॥ १.१०८ ॥

तुभ्यं निर्भरहर्षवर्षविवशावेशस्फुटाविर्भव-
द्भ्रूयश्चापलभूषितेषु सुकृतां भावेषु निर्भासते।
श्रीमङ्गोकुलमण्डनाय महते वाचां विदूरस्फुरन्
माधुर्यैकरसार्णवाय महसे कस्मैचिदस्मै नमः ॥ १.१०९ ॥

ईशानदेव चरणाभरणेन नीवी-
दामोदरस्थिरयशः स्तबकोद्गमेन।
लीलाशुकेन रचितं तव देव कृष्ण-
कर्णामृतं वहतु कल्पशतान्तरेऽपि ॥ १.११० ॥

॥ इति श्रीकृष्णकर्णामृते प्रथमाश्वासः समाप्तः ॥

॥ श्रीकृष्णकर्णामृतम् ॥

द्वितीयाश्वासः

अभिनवनवनीतस्निग्धमापीतदुग्धं
दधिकणपरिदिग्धं मुग्धमङ्गं मुरारेः।
दिशतु भुवनकृच्छ्रच्छेदि तापिच्छगुच्छ-
च्छवि नवशिखिपिच्छा लाञ्छितं वाञ्छितं नः ॥ २.१ ॥

यां दृष्ट्वा यमुनां पिपासुरनिशं व्यूहो गवां गाहते
विद्युत्वानिति नीलकण्ठनिवहो यां द्रष्टुमुत्कण्ठते।
उत्तंसाय तमालपल्लवमिति च्छिन्दन्ति यां गोपिकाः
कान्तिः काळियशासनस्य वपुषः सा पावनी पातु नः ॥ २.२ ॥

देवः पायात्पयसि विमले यामुने मज्जतीनां
याचन्तीनामनुनयपदैर्वञ्चितान्यंशुकानि।
लज्जालोलैरलसविलसैरुन्मिषत्पञ्चबाणै-
र्गोपस्त्रीणां नयनकुसुमैरर्चितः केशवो नोः ॥ २.३ ॥

मातर्नातः परमनुचितं यत्खलानां पुरस्ता-
दस्ताशङ्कं जठरपिठरीपूर्तये नर्तितासि।
तत्क्षन्तव्यं सहजसरके वत्सले वाणि ! कुर्यां
प्रायश्चित्तं गुणगणनया गोपवेषस्य विष्णोः ॥ २.४ ॥

अङ्गुल्यग्रैररुणकिरणैर्मुक्तसंरुद्धरन्ध्रं
वारं वारं वदनमरुता वेणुमापूरयन्तम्।
व्यत्यस्ताङ्घ्रिं विकचकमलच्छायविस्तारनेत्रं
वन्दे वृन्दावनसुचरितं नन्दगोपालसूनुम् ॥ २.५ ॥

मन्दं मन्दं मधुरनिनदैर्वेणुमापूरयन्तं
बृन्दं बृन्दावनभुवि गवां चारयन्तं चरन्तम्।
छन्दोभागे शतमुखमुखध्वंसिनां दानवानां
हन्तारं तं कथय रसने ! गोपकन्याभुजङ्गम् ॥ २.६ ॥

वेणीमूले विरचितघनश्यामपिच्छावचूडो
 विद्युल्लेखावलयित इव स्निग्धपीताम्बरेण ।
 मामालिङ्गन्मरकतमणिस्तम्भगंभीरबाहुः
 स्वप्ने दृष्टस्तरुणतुलसीभूषणो नीलमेघः ॥ २.७ ॥

कृष्णे हृत्वा वसननिचयं कूलकुञ्जाधिरूढे
 मुग्धा काचिन्मुहुरनुनयैः किन्विति व्याहरन्ती ।
 सभ्रूभङ्गं सदरहसितं सत्रपं सानुरागं
 छायाशैरेः करतलगतान्यम्बराण्याचकर्ष ॥ २.८ ॥

अपि जनुषि परस्मिन्नात्तपुण्यो भवेयं
 तटभुवि यमुनायास्तादृशो वंशनाळः ।
 अनुभवति य एषश्श्रीमदाभीरसूनो-
 रधरमणिसमीपन्यासधन्यामवस्थाम् ॥ २.९ ॥

अयि परिचिनु चेतः प्रातरम्भोजनेत्रं
 कबरकलितचञ्चत्पिच्छदामाभिरामम् ।
 वलभिदुपलनीलं वल्लवीभागधेयं
 निखिलनिगमवल्लीमूलकन्दं मुकुन्दम् ॥ २.१० ॥

अयि मुरळि मुकुन्दस्मेरवक्त्रारविन्द-
 श्वसनमधुरसज्ञे त्वां प्रणम्याद्य याचे ।
 अधरमणिसमीपं प्राप्तवत्यां भवत्यां
 कथय रहसि कर्णे महशां नन्दसूनोः ॥ २.११ ॥

सजलजलदनीलं वल्लवीकेळिलीलं
 श्रितसुरतरुमूलं विद्युदुल्लासिचेलम् ।
 सुररिपुकुलकालं सन्मनोबिम्बलीलं
 नतसुरमुनिजालं नौमि गोपालबालम् ॥ २.१२ ॥

अधरबिम्बविडम्बितविद्रुमं
 मधुरवेणुनिनादविनोदिनम् ।

कमलकोमलकम्रमुखाम्बुजं
कमपि गोपकुमारमुपास्महे ॥ २.१३ ॥

अधरे विनिवेश्य वंशनाळं
विवराण्यस्य सलीलमङ्गुलीभिः ।
मुहुरन्तरयन्मुहुर्विवृण्वन्
मधुरं गायति माधवो वनान्ते ॥ २.१४ ॥

वदने नवनीतगन्धवाहं
वचने तस्करचातुरीधुरीणम् ।
नयने कुहुनाश्रुमाश्रयेथा-
श्चरणे कोमलताण्डवं कुमारम् ॥ २.१५ ॥

अमुनाऽखिलगोपगोपनार्थं
यमुनारोधसि नन्दनन्दनेन ।
दमुना वनसम्भवः पपे नः
किमु नासौ शरणार्थिनां शरण्यः ॥ २.१६ ॥

जगदादरणीयजारभावं
जलजापत्यवचोविचारगम्यम् ।
तनुतां तनुतां शिवेतराणां
सुरनाथोपलसुन्दरं महो नः ॥ २.१७ ॥

या शेखरे श्रुतिगिरां हृदि योगभाजां
पादाम्बुजे च सुलभा ब्रजसुन्दरीणाम् ।
सा काऽपि सर्वजगतामभिरामसीमा
कामाय नो भवतु गोपकिशोरमूर्तिः ॥ २.१८ ॥

अत्यन्तबालमतसीकुसुमप्रकाशं
दिग्वाससं कनकभूषणभूषिताङ्गम् ।
विस्रस्तकेशमरुणाधरमायताक्षं
कृष्णं नमामि मनसा वसुदेवसूनुम् ॥ २.१९ ॥

हस्ताङ्घ्रिनिक्वणितकङ्कणकिङ्किणीकं
 मध्ये नितम्बमवलम्बितहेमसूत्रम्।
 मुक्ताकलापमुकुळीकृतकाकपक्षं
 वन्दामहे ब्रजवरं वसुदेवभाग्यम् ॥ २.२० ॥

बृन्दावनद्रुमतलेषु गवां गणेषु
 वेदावसानसमयेषु च दृश्यते यत्।
 तद्वेणुनादनपरं शिखिपिञ्छचूडं
 ब्रह्म स्मरामि कमलेक्षणमभ्रनीलम् ॥ २.२१ ॥

व्यत्यस्तपादमवतंसितबर्हिर्बर्हं
 साचीकृतानननिवेशितवेणुरन्ध्रम्।
 तेजः परं परमकारुणिकं पुरस्तात्
 प्राणप्रयाणसमये मम सन्निधत्ताम् ॥ २.२२ ॥

घोषप्रघोषशमनाय मथोगुणेन
 मध्ये बबन्ध जननी नवनीतचोरम्।
 तद्बन्धनं त्रिजगतामुदराश्रयाणा-
 माक्रोशकारणमहो नितरां बभूव ॥ २.२३ ॥

शैवा वयं न खलु तत्र विचारणीयं
 पञ्चाक्षरीजपपरा नितरां तथापि।
 चेतो मदीयमतसीकुसुमावभासं
 स्मेराननं स्मरति गोपवधूकिशोरम् ॥ २.२४ ॥

राधा पुनातु जगदच्युतदत्तचित्ता
 मन्थानमाकलयती दधिरिक्तपात्रे।
 तस्याः स्तनस्तबकचञ्चललोलदृष्टि-
 र्देवोऽपि दोहनधिया वृषभं निरुन्धन् ॥ २.२५ ॥

गोधूळिधूसरितकोमलकुन्तलाग्रं
 गोवर्धनोद्धरणकेळिकृतप्रयासम्।

गोपीजनस्य कुचकुङ्कुममुद्रिताङ्गं
गोविन्दमिन्दुवदनं शरणं भजामः ॥ २.२६ ॥

यद्रोमरन्ध्रपरिपूर्तिविधावदक्षा
वाराहजन्मनि बभूवुरमी समुद्राः ।
तं नाम नाथमरविन्ददृशं यशोदा
पाणिद्वयान्तरजलैः स्नपयां बभूव ॥ २.२७ ॥

वरमिममुपदेशमाद्रियध्वं
निगमवनेषु नितान्तचारखिन्नः ।
विचिनुत भवनेषु वल्लवीना-
मुपनिषदर्थमुलूखले निबद्धम् ॥ २.२८ ॥

देवकीतनयपूजनपूतः
पूतनारिचरणोदकधौतः ।
यद्यहं स्मृतधनञ्जयसूतः
किं करिष्यति स मे यमदूतः ॥ २.२९ ॥

भासतां भवभयैकभेषजं
मानसे मम मुहुर्मुहुर्मुहुः ।
गोपवेषमुपसेदुषस्स्वयं
यापि कापि रमणीयता विभोः ॥ २.३० ॥

कर्णलम्बितकदम्बमञ्जरी-
केसरारुणकपोलमण्डलम् ।
निर्मलं निगमवागगोचरं
नीलमानमवलोकयामहे ॥ २.३१ ॥

साचि सञ्चलितलोचनोत्पलं
सामिकुट्मलितकोमलाधरम् ।
वेगवल्गितकराङ्गुलीमुखं
वेणुनादरसिकं भजामहे ॥ २.३२ ॥

स्यन्दने गरुडमण्डितध्वजे
 कुण्डिनेशतनयाधिरोपिता ।
 केनचिन्नवतमालपल्लव-
 श्यामलेन पुरुषेण नीयते ॥ २.३३ ॥

मायात पान्थाः पथि भीमरथ्या
 दिगम्बरः कोऽपि तमालनीलः ।
 विन्यस्तहस्तोऽपि नितम्बबिम्बे
 धूर्तस्समाकर्षति चित्तवित्तम् ॥ २.३४ ॥

अङ्गनामङ्गनामन्तरे माधवो
 माधवं माधवं चान्तरेणाङ्गना ।
 इथमाकल्पिते मण्डले मध्यगः
 सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.३५ ॥

केकिकेकादृतानेकपङ्केरुहा-
 लीनहंसावळीहृद्यता हृद्यता ।
 कंसवंशाटवीदाहदावानलः
 सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.३६ ॥

क्वापि वीणाभिराराविणा कम्पितः
 क्वापि वीणाभिराकिङ्किणी नर्तितः ।
 क्वापि वीणाभिरामन्तरं गापितः
 सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.३७ ॥

चारुचन्द्रावळीलोचनैश्चुम्बितो
 गोपगोबृन्दगोपालिकावल्लभः ।
 वल्लवीबृन्दबृन्दारकः कामुकः
 सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.३८ ॥

मौळिमालामिळन्मत्तभृङ्गीलता-
 भीतभीतप्रियाविभ्रमालिङ्गितः ।

स्रस्तगोपीकुचाभोगसम्मेलितः
सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.३९ ॥

चारुचामीकराभासभामाविभु-
वैजयन्तीलतावासितोरःस्थलः ।
नन्दबृन्दावने वासितामध्यगः
सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.४० ॥

बालिकाताळिकाताळलीलालया-
सङ्गसन्दर्शितभ्रूलताविभ्रमः ।
गोपिकागीतदत्तावधानस्स्वयं
सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.४१ ॥

पारिजातं समुद्धृत्य राधावरो
रोपयामास भामागृहस्याङ्गणे ।
शीतशीते वटे यामुनीये तटे
सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ २.४२ ॥

अग्रे दीर्घतरोऽयमर्जुनतरुस्तस्याग्रतो वर्त्मनी
सा घोषं समुपैति तत्परिसरे देशे कळिन्दात्मजा ।
तस्यास्तीरतमालकाननतले चक्रं गवां चारयन्
गोपः क्रीडति दर्शयिष्यति सखे पन्थानमव्याहृतम् ॥ २.४३ ॥

गोधूळिधूसरितकोमलगोपवेषं
गोपालबालकशतैरनुगम्यमानम् ।
सायन्तने प्रतिगृहं पशुबन्धनार्थं
गच्छन्तमच्युतशिशुं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥ २.४४ ॥

निधिं लावण्यानां निखिलजगदाश्चर्यनिलयं
निजावासं भासां निरवधिकनिश्श्रेयसरसम् ।
सुधाधारासारं सुकृतपरिपाकं मृगदृशां
प्रपद्ये माङ्गल्यं प्रथममधिदैवं कृतधियाम् ॥ २.४५ ॥

आताम्रपाणिकमलप्रणयप्रतोद-
 मालोलहारमणिकुण्डलहेमसूत्रम् ।
 आविश्रमाम्बुकणमम्बुदनीलमव्या-
 दाद्यं धनञ्जयरथाभरणं महो नः ॥ २.४६ ॥

नखनियमितकण्डून्पाण्डवस्यन्दनाश्वा-
 ननुदिनमभिषिञ्चन्नञ्जलिस्थैः पयोभिः ।
 अवतु विततगात्रस्तोत्रनिष्ट्यूतमौळि-
 र्दशनविधृतरश्मिर्देवकीपुण्यराशिः ॥ २.४७ ॥

ब्रजयुवतिसहाये यौवनोल्लासिकाये
 सकलशुभविलासे कुन्दमन्दारहासे ।
 निवसतु मम चित्तं तत्पदायत्तवृत्तं
 मुनिसरसिजभानौ नन्दगोपालसूनौ ॥ २.४८ ॥

अरण्यानीमार्द्रस्मितमधुरबिम्बाधरसुधा
 सरण्यासंक्रान्तैस्सपदि मदयन् वेणुनिनदैः ।
 धरण्या सानन्दोत्पुलकमुपगूढाङ्घ्रिकमलः
 शरण्यानामाद्यस्स जयतु शरीरी मधुरिमा ॥ २.४९ ॥

विदग्धगोपालविलासिनीनां
 सम्भोगचिह्नाङ्कितसर्वगात्रम् ।
 पवित्रमाम्नायगिरामगम्यं
 ब्रह्म प्रपद्ये नवनीतचोरम् ॥ २.५० ॥

अन्तर्गृहे कृष्णमवेक्ष्य चोरं
 बद्ध्वा कवाटं जननीं गतैका ।
 उलूखले दामनिबद्धमेनं
 तत्रापि दृष्ट्वा स्तिमिता बभूव ॥ २.५१ ॥

रत्नस्थले जानुचरः कुमारः
 सङ्क्रान्तमात्मीयमुखारविन्दम् ।

आदातुकामस्तदलाभखेदा-

द्विलोक्य धात्रीवदनं रुरोद ॥ २.५२ ॥

आनन्देन यशोदया समदनं गोपाङ्गनाभिश्चिरं

साशङ्कं बलविद्विषा सकुसुमैः सिद्धैः पृथिव्याकुलम्।

सेष्यं गोपकुमारकैस्सकरुणं पौरैर्जनैः सस्मितं

यो दृष्टः स पुनातु नो मुररिपुः प्रोत्क्षिप्तगोवर्धनः ॥ २.५३ ॥

उपासतामात्मविदः पुराणाः

परं पुमांसं निहितं गुहायाम्।

वयं यशोदाशिशुबाललीला-

कथासुधासिन्धुषु लीलयामः ॥ २.५४ ॥

विक्रेतुकामा किल गोपकन्या

मुरारिपादार्षितचित्तवृत्तिः।

दध्यादिकं मोहवशादवोच-

द्गोविन्द दामोदर माधवेति ॥ २.५५ ॥

उलूखलं वा यमिनां मनो वा

गोपाङ्गनानां कुचकुट्टमलं वा।

मुरारिनाम्नः कलभस्य नून-

मालानमासीत् त्रयमेव भूमौ ॥ २.५६ ॥

करारविन्देन पदारविन्दं

मुखारविन्दे विनिवेशयन्तम्।

वटस्य पत्रस्य पुटे शयानं

बालं मुकुन्दं मनसा स्मरामि ॥ २.५७ ॥

शम्भो स्वागतमास्यतामित इतो वामेन पद्मासन

क्रौञ्चारे कुशलं सुखं सुरपते वित्तेश नो दृश्यसे।

इत्थं स्वप्नगतस्य कैटभजितश्श्रुत्वा यशोदा गिरः

किं किं बालक जल्पसीति रचितं धूधूकृतं पातु नः ॥ २.५८ ॥

मातः किं यदुनाथ देहि चषकं किं तेन पातुं पय-
स्तन्नास्त्यद्य कदास्ति वा निशि निशा का वाऽन्यकारोदये।
आमील्याक्षियुगं निशाप्युपगता देहीति मातुर्मुहु-
र्वक्षोजांशुककर्षणोद्यतकरः कृष्णस्स पुष्पातु नः ॥ २.५९ ॥

काळिन्दीपुलिनोदरेषु मुसली यावद्गतः खेलितुं
तावत्कार्परिकं पयः पिब हरे वर्धिष्यते ते शिखा।
इत्थं बालतया प्रतारणपराः श्रुत्वा यशोदागिरः
पायान्नस्वशिखां स्पृशन् प्रमुदितः क्षीरेऽर्धपीते हरिः ॥ २.६० ॥

कैलासो नवनीतति क्षितिरियं प्राग्जग्धमृल्लोष्टति
क्षीरोदोऽपि निपीतदुग्धति लसत् स्मेरे प्रफुल्ले मुखे।
मात्राऽजीर्णधिया दृढं चकितया नष्टाऽस्मि दृष्टाः कया
धूधू वत्सक जीव जीव चिरमित्युक्तोऽवतान्नो हरिः ॥ २.६१ ॥

किञ्चित्कुञ्चितलोचनस्य पिबतः पर्यायपीतस्तनं
सद्यः प्रस्नुतदुग्धबिन्दुमपरं हस्तेन सम्मार्जतः।
मात्रैकाङ्गुलिलालितस्य चुबुके स्मेराननस्याधरे
शौरेः क्षीणकणान्विता निपतिता दन्तद्युतिः पातु नः ॥ २.६२ ॥

उत्तुङ्गस्तनमण्डलोपरिलसत्प्रालम्बमुक्तामणे-
रन्तर्बिम्बितमिन्द्रनीलनिकरच्छायानुकारिद्युतेः।
लज्जाव्याजमुपेत्य नम्रवदना स्पष्टं मुरारेर्वपुः
पश्यन्ती मुदिता मुदोऽस्तु भवतां लक्ष्मीर्विवाहोत्सवे ॥ २.६३ ॥

कृष्णेनाम्ब गतेन रन्तुमधुना मृद्भक्षिता स्वेच्छया
तथ्यं कृष्ण क एवमाह मुसली मिथ्याम्ब पश्याननम्।
व्यादेहीति विदारिते शिशुमुखे दृष्ट्वा समस्तं जग-
न्माता यस्य जगाम विस्मयपदं पायात्स नः केशवः ॥ २.६४ ॥

स्वाती सपत्नी किल तारकाणां
मुक्ताफलानां जननीति रोषात्।

सा रोहिणी नीलमसूत रत्नं
कृतास्पदं गोपवधूकुचेषु ॥ २.६५ ॥

नृत्यन्तमत्यन्तविलोकनीयं
कृष्णं मणिस्तम्भगतं मृगाक्षी ।
निरीक्ष्य साक्षादिव कृष्णमग्रे
द्विधा वितेने नवनीतमेकम् ॥ २.६६ ॥

वत्स जागृहि विभातमागतं
जीव कृष्ण शरदां शतं शतम् ।
इत्युदीर्य सुचिरं यशोदया
दृश्यमानवदनं भजामहे ॥ २.६७ ॥

ओष्ठं जिघ्रन् शिशुरिति धिया चुम्बितो वल्लवीभिः
कण्ठं गृह्णन्नरुणितपदं गाढमालिङ्गिताङ्गः ।
दोष्णा लज्जापदमभिमृशन्नङ्गमारोपितात्मा
धूर्तस्वामी हरतु दुरितं दूरतो बालकृष्णः ॥ २.६८ ॥

एते लक्ष्मण जानकीविरहितं मां खेदयन्त्यम्बुदा
मर्माणीव च घट्टयन्त्यलममी क्रूरः कदम्बानिलाः ।
इत्थ व्याहृतपूर्वजन्मचरितं यो राधया वीक्षितः
सेष्यं शङ्कितया स नस्सुखयतु स्वप्नायमानो हरिः ॥ २.६९ ॥

ओष्ठं मुञ्च हरे बिभेमि भवता पानैर्हता पूतना
कण्ठाश्लेषममुं जहीहि दक्षितावालिङ्गनेनार्जुनौ ।
मा देहि च्छुरितं हिरण्यकशिपुर्नीतो नखैः पञ्चतां
इत्थं वारितरात्रिकेळिरवताल्लक्ष्म्यापहासाद्धरिः ॥ २.७० ॥

रामो नाम बभूव हुं तदबला सीतेति हुं तौ पितु-
र्वाचा पञ्चवटीतटे विहरतस्तामाहरद्रावणः ।
निद्रार्थं जननी कथामिति हरेर्हुङ्कारतः शृण्वतः
सौमित्रे क्व धनुर्धनुर्धनुरिति व्यग्रा गिरः पातु नः ॥ २.७१ ॥

बालोऽपि शैलोद्भ्रणाग्रपाणि-
 नीलोऽपि नीरन्ध्रतमः प्रदीपः।
 धीरोऽपि राधानयनावबद्धो
 जारोऽपि संसारहरः कुतस्त्वम् ॥ २.७२ ॥

बालाय नीलवपुषे नवकिङ्किणीक-
 जालाभिरामजघनाय दिगम्बराय।
 शार्दूलदिव्यनखभूषणभूषिताय
 नन्दात्मजाय नवनीतमुषे नमस्ते ॥ २.७३ ॥

पाणौ पायसभक्तमाहितरसं विभ्रन्मुदा दक्षिणे
 सव्ये शारदचन्द्रमण्डलनिभं हैयङ्गवीनं दधत्।
 कण्ठे कल्पितपुण्डरीकनखमप्युद्दामदीप्तिं वहन्
 देवो दिव्यदिगम्बरो दिशतु नस्सौख्यं यशोदाशिशुः ॥ २.७४ ॥

किङ्किणिकिणिकिणिरभसै-
 रङ्गणभुवि रिङ्गणैः सदाऽटन्तम्।
 कुङ्कुणुकुणुपदयुगळं
 कङ्कणकरभूषणं हरिं वन्दे ॥ २.७५ ॥

सम्बाधे सुरभीणा-
 मम्बामायासयन्तमनुयान्तीम्।
 लम्बालकमवलम्बे
 तं बालं तनुविलम्बजम्बालम् ॥ २.७६ ॥

अञ्चितपिञ्छापीडं
 वञ्चितसौजन्यवल्लवीवलयम्।
 अधरमणिनिहितवेणुं
 बालं गोपालमनिशमवलम्बे ॥ २.७७ ॥

प्रह्लादभागधेयं
 निगममहाद्रेर्गुहान्तराधेयम्।

नरहरिपदाभिधेयं

विबुधविधेयं ममानुसंधेयम् ॥ २.७८ ॥

संसारे किं सारं

कंसारेश्चरणकमलपरिभजनम्।

ज्योतिः किमन्धकारे

यदन्धकारेरनुस्मरणम् ॥ २.७९ ॥

कलशनवनीतचोरे

कमलादृक्कुमुदचन्द्रिकापुरे।

विहरतु नन्दकुमारे

चेतो मम गोपसुन्दरीजारे ॥ २.८० ॥

कस्त्वं बाल बलानुजः किमिहते मन्मन्दिराशङ्कया

युक्तं तन्नवनीतपात्रविवरे हस्तं किमर्थं न्यसेः।

मातः कञ्चन वत्सकं मृगयितुं मा गा विषादं क्षणा-

दित्येवं वरवल्लवीप्रतिवचः कृष्णस्य पुष्पातु नः ॥ २.८१ ॥

गोपालाजिरकर्दमे विहरसे विप्राध्वरे लज्जसे

ब्रूषे गोकुलहुङ्कृतैः स्तुतिशतैर्मौनं विधत्से विदाम्।

दास्यं गोकुलपुंश्चलीषु कुरुषे स्वाम्यं न दान्तात्मसु

ज्ञातं कृष्ण तवाङ्घ्रिपङ्कजयुगं प्रेम्णाचलं मञ्जुलम् ॥ २.८२ ॥

नमस्तस्मै यशोदाया

दायादायास्तु तेजसे।

यद्धि राधामुखाम्भोजं

भोजं भोजं व्यवर्धत ॥ २.८३ ॥

अवताराः सन्त्वन्ये

सरसिजनयनस्य सर्वतोभद्राः।

कृष्णादन्यः कोवा

प्रभवति गोगोपगोपिकामुक्त्यै ॥ २.८४ ॥

मध्ये गोकुलमण्डलं प्रतिदिशं चाम्बारवोज्जृम्भिते
 प्रातर्दोहमहोत्सवे नवघनश्यामं रणन्नूपुरम्।
 फाले बालविभूषणं कटिरणत्सत्किङ्किणीमेखलं
 कण्ठे व्याघ्रनखं च शैशवकळाकल्याणकात्स्न्यं भजे ॥ २.८५ ॥

सजलजलदनीलं दर्शितोदारलीलं
 करतलधृतशैलं वेणुनादैरसालम्।
 ब्रजजनकुलपालं कामिनीकेळिलीलं
 कलितललितमालं नौमि गोपालबालम् ॥ २.८६ ॥

स्मितललितकपोलं स्निग्धसङ्गीतलोलं
 ललितचिकुरजालं चौर्यचातुर्यलीलम्।
 शतमखरिपुकालं शातकुम्भाभचेलं
 कुवलयदळनीलं नौमि गोपालबालम् ॥ २.८७ ॥

मुरळिनिनदलोलं मुग्धमायूरचूडं
 दळितदनुजजालं धन्यसौजन्यलीलम्।
 परहितनवहेलं पद्मसद्मानुकूलं
 नवजलधरनीलं नौमि गोपालबालम् ॥ २.८८ ॥

सरसगुणनिकायं सच्चिदानन्दकायं
 शमितसकलमायं सत्यलक्ष्मीसहायम्।
 शमदमसमुदायं शान्तसर्वान्तरायं
 सुहृदयजनदायं नौमि गोपालरायम् ॥ २.८९ ॥

लक्ष्मीकळत्रं ललिताञ्जनेत्रं
 पूर्णेन्दुवक्त्रं पुरुहूतमित्रम्।
 कारुण्यपात्रं कमनीयगात्रं
 वन्दे पवित्रं वसुदेवपुत्रम् ॥ २.९० ॥

मदमयमदमयदुरगं
 यमुनामवतीर्य वीर्यशाली यः।

मम रतिममरतिरस्कृति-

शमनपरस्स क्रियात्कृष्णः ॥ २.९१ ॥

मौळौ मायूरबर्हं मृगमदतिलकं चारु लालाटपट्टे

कर्णद्वन्द्वे च ताळीदळमतिमृदुलं मौक्तिकं नासिकायाम्।

हारो मन्दारमालापरिमळभरिते कौस्तुभस्योपकण्ठे

पाणौ वेणुश्च यस्य ब्रजयुवतियुतः पातु पीताम्बरो नः ॥ २.९२ ॥

मुरारिणा वारिविहारकाले

मृगेक्षणानां मुषितांशुकानाम्।

करद्वयं वा कचसंहतिर्वा

प्रमीलनं वा परिधानमासीत् ॥ २.९३ ॥

यासां गोपाङ्गनानां लसदसिततरालोललीलाकटाक्षा

यन्नासा चारु मुक्तामणिरुचिनिकरव्योमगङ्गाप्रवाहे।

मीनायन्तेऽपि तासामतिरभसचलच्चारुनीलालकान्ता

भृङ्गायन्ते यदङ्घ्रिद्वयसरसिरुहे पातु पीताम्बरो नः ॥ २.९४ ॥

यद्वेणुश्रेणिरूपस्थितसुषिरमुखोद्गीर्णनादप्रभिन्ना

एणाक्ष्यस्तत्क्षणेन त्रुटितनिजपतिप्रेमबन्धा बभूवुः।

अस्तव्यस्तालकान्ताः स्फुरदधरकुचद्वन्द्वनाभिप्रदेशाः

कामावेशप्रकर्षप्रकटितपुलकाः पातु पीताम्बरो नः ॥ २.९५ ॥

देवक्या जठराकरे समुदितः क्रीतो गवां पालिना

नन्देनानकदुन्दुभेर्निजसुतापण्येन पुण्यात्मना।

गोपालावळिमुग्धहारतरळो गोपीजनालङ्कृतिः

स्थेयान्नो हृदि सन्ततं सुमधुरः कोऽपीन्द्रनीलो मणिः ॥ २.९६ ॥

पीठे पीठनिषण्णबाळकगळे तिष्ठन् स गोपालको

यन्त्रान्तःस्थितदुग्धभाण्डमपकृष्याच्छाद्य घण्टारवम्।

वक्त्रोपान्तकृताञ्जलिः कृतशिरः कम्पं पिबन्यः पयः

पायादागतगोपिकानयनयोर्गण्डूषफूत्कारकृत् ॥ २.९७ ॥

यज्ञैरीजिमहे धनं दधिमहे पात्रेषु नूनं वयं
 वृद्धान्मेजिमहे तपश्चकृमहे जन्मान्तरे दुश्चरम्।
 येनास्माकमभूदनन्यसुलभा भक्तिर्भवद्वेषिणी
 चाणूरद्विषि भक्तकल्मषमुषि श्रेयःपुषि श्रीजुषि ॥ २.९८ ॥

त्वयि प्रसन्ने मम किं गुणेन
 त्वय्यप्रसन्ने मम किं गुणेन।
 रक्ते विरक्ते च वरे वधूनां
 निरर्थकः कुङ्कुमपत्रभङ्गः ॥ २.९९ ॥

गायन्ति क्षणदावसानसमये सानन्दमिन्दुप्रभां
 रुन्धन्त्यो निजदन्तकान्तिनिवहैर्गोपाङ्गना गोकुले।
 मध्नन्त्यो दधि पाणिकङ्कणझणत्कारानुकारं जवा-
 द्यावल्गाद्वसनाञ्चला यमनिशं पीताम्बरोऽव्यात्स नः ॥ २.१०० ॥

अंसालम्बितवामकुण्डलभरं मन्दोन्नतभ्रूलतं
 किञ्चित्कुञ्चितकोमलाधरपुटं साचि प्रसारेक्षणम्।
 आलोलाङ्गुलिपल्लवैर्मुर्ळिकामापूरयन्तं मुदा
 मूले कल्पतरोस्त्रिभङ्गिललितं जाने जगन्मोहनम् ॥ २.१०१ ॥

मल्लैश्शैलेन्द्रकल्पः शिशुरितजनैः पुष्पचापोऽङ्गनाभि-
 र्गोपैस्तु प्राकृतात्मा दिविकुलिशभृता विश्वकायोऽप्रमेयः।
 क्रुद्धः कंसेन कालो भयचकितदृशा योगिमिर्ध्ययमूर्तिः
 दृष्टो रङ्गावतारे हरिरमरगणानन्दकृत् पातु युष्मान् ॥ २.१०२ ॥

संविष्टो मणिविष्टरेऽङ्कतलमध्यासीन लक्ष्मी मुखे
 कस्तूरीतिलकं मुदा विरचयन् हर्षात्कुचौ संस्पृशन्।
 अन्योन्यस्मितचन्द्रिकाकिसलयैराराधयन्मन्मथं
 गोपीगोपपरीवृतो यदुपतिः पायाज्जगन्मोहनः ॥ २.१०३ ॥

आकृष्टे वसनाञ्चले कुवलयश्यामा त्रपाधःकृता
 दृष्टिः संवलिता रुचा कुचयुगे स्वर्णप्रभे श्रीमति।

बालः कश्चन चूतपल्लव इति प्रान्तस्मितास्यश्रियं
श्लिष्यंस्तामथ रुक्मिणीं नतमुखीं कृष्णस्स पुष्पात् नः ॥ २.१०४ ॥

उर्व्यां कोऽपि महीधरो लघुतरो दोभ्यां धृतो लीलया
तेन त्वं दिवि भूतले च सततं गोवर्धनोद्धारकः ।
त्वां त्रैलोक्यधरं वहामि कुचयोरग्रे न तद्गण्यते
किं वा केशव भाषणेन बहुना पुण्यैर्यशो लभ्यते ॥ २.१०५ ॥

सन्ध्यावन्दन भद्रमस्तु भवते भोः स्नान तुभ्यं नमो
भो देवाः पितरश्च तर्पणविधौ नाहं क्षमः क्षम्यताम् ।
यत्र क्वापि निषीद्य यादवकुलोत्तंसस्य कंसद्विषः
स्मारं स्मारमघं हरामि तदलं मन्ये किमन्येन मे ॥ २.१०६ ॥

हे गोपालक हे कृपाजलनिधे हे सिन्धुकन्यापते
हे कंसान्तक हे गजेन्द्रकरुणापारीण हे माधव ।
हे रामानुज हे जगत्रयगुरो हे पुण्डरीकाक्ष मां
हे गोपीजननाथ पालय परं जानामि न त्वां विना ॥ २.१०७ ॥

कस्तूरीतिलकं ललाटफलके वक्षःस्थले कौस्तुभं
नासाग्रे नवमौक्तिकं करतले वेणुं करे कङ्कणम् ।
सर्वाङ्गे हरिचन्दनं च कलयन् कण्ठे च मुक्तावलिं
गोपस्त्रीपरिवेष्टितो विजयते गोपालचूडामणिः ॥ २.१०८ ॥

लोकानुन्मदयन् श्रुतीर्मुखरयन् श्रोणीरुहान्हर्षयन्
शैलान्विद्रवयन् मृगान्विवशयन् गोबृन्दमानन्दयन् ।
गोपान् संभ्रमयन् मुनीन्मुकुलयन् सप्तस्वरान् जृम्भयन्
ओंकारार्थमुदीरयन् विजयते वंशीनिनादशिशोः ॥ २.१०९ ॥

॥ इति श्रीकृष्णकर्णामृते द्वितीयाश्वासः समाप्तः ॥

॥ श्रीकृष्णकर्णामृतम् ॥

तृतीयाश्वासः

अस्ति स्वस्त्ययनं समस्तजगतामभ्यस्तलक्ष्मीस्तनं
वस्तु ध्वस्तरजस्तमोभिरनिशं न्यस्तं पुरस्तादिव ।
हस्तोदस्तगिरीन्द्रमस्तकतरुप्रस्तारविस्तारित-
स्रस्तस्वस्तरुसूनसंस्तरलसत्प्रस्तावि राधास्तुतम् ॥ ३.१ ॥

राधाराधितविभ्रमाद्भुतरसं लावण्यरत्नाकरं
साधारण्यपदव्यतीतसहजस्मेराननाम्भोरुहम् ।
आलम्बे हरिनीलगर्वगुरुतासर्वस्वनिर्वापणं
बालं वैणविकं विमुग्धमधुरं मूर्धाभिषिक्तं महः ॥ ३.२ ॥

करिणामलभ्यगतिवैभवं भजे
करुणावलम्बितकिशोरविग्रहम् ।
यमिनामनारतविहारि मानसे
यमुनावनान्तरसिकं परं महः ॥ ३.३ ॥

अतन्त्रितत्रिजगदपि ब्रजाङ्गना-
नियन्त्रितं विपुलविलोचनाज्ञया ।
निरन्तरं मम हृदये विज्जृम्भतां
समन्ततः सरसतरं परं महः ॥ ३.४ ॥

कन्दर्पप्रतिमल्लकान्तिविभवं कादम्बिनीबान्धवं
बृन्दारण्यविलासिनीव्यसनिनं वेषेण भूषामयम् ।
मन्दस्मेरमुखाम्बुजं मधुरिमव्यामृष्टबिम्बाधरं
वन्दे कन्दलितार्द्रयौवनवनं कैशोरकं शार्ङ्गिणः ॥ ३.५ ॥

आमुक्तमानुषममुक्तनिजानुभाव-
मारूढयौवनमगूढविदग्धलीलम् ।
आमृष्टयौवनमनष्टकिशोरभाव-
माद्यं महः किमपि माद्यति मानसे मे ॥ ३.६ ॥

ते ते भावास्सकलजगतीलोभनीयप्रभावाः
 नानातृष्णासुहृदि हृदि मे काममाविर्भवन्तु ।
 वीणावेणुक्वणितलसितस्मेरवक्त्रारविन्दान्
 नाहं जाने मधुरमपरं नन्दपुण्याम्बुराशेः ॥ ३.७ ॥

सुकृतिभिरादृत्ते सरसवेणुनिनादसुधा-
 रसलहरीविहारनिरवग्रहकर्णपुटे ।
 ब्रजवरसुन्दरीमुखसरोरुहसन्मधुपे
 महसि कदानु मज्जति मदीयमिदं हृदयम् ॥ ३.८ ॥

तृष्णातुरे चेतसि जृम्भमाणां
 मुष्णान्मुहुर्माहमहान्धकारम् ।
 पुष्णातु नः पुण्यदयैकसिन्धोः
 कृष्णस्य कारुण्यकटाक्षकेलिः ॥ ३.९ ॥

निखिलागममौळिलालितं
 पदकमलं परमस्य तेजसः ।
 ब्रजभुवि बहुमन्महेतरां
 सरसकरीषविशेषरूपिताम् ॥ ३.१० ॥

उदारमृदुलस्मितव्यतिकराभिरामाननं
 मुदा मुहुरुदीर्णया मुनिमनोम्बुजाम्रेडितम् ।
 मदालसविलोचनब्रजवधुमुखास्वादितं
 कदा नु कमलेक्षणं कमपि बालमालोकये ॥ ३.११ ॥

ब्रजजनमदयोषिल्लोचनोच्छिष्टशेषी-
 कृतमतिचपलाभ्यां लोचनाभ्यामुभाभ्याम् ।
 सकृदपि परिपातुं ते वयं पारयामः
 कुवलयदळनीलं कान्तिपूरं कदा नु ॥ ३.१२ ॥

घोषयोषिदनुगीतयौवनं
 कोमलस्तनितवेणुनिस्स्वनम् ।

सारभूतमभिरामसंपदां
धाम तामरसलोचनं भजे ॥ ३.१३ ॥

लीलया ललितयावलम्बितं
मूलगेहमिव मूर्तिसंपदाम्।
नीलनीरदविकासविभ्रमं
बालमेव वयमाद्रियामहे ॥ ३.१४ ॥

वन्दे मुरारेश्चरणारविन्द-
द्वन्द्वं दयादर्शितशैशवस्य।
वन्दारुबृन्दारकबृन्दमौळि-
मन्दारमालाविनिमर्दभीरु ॥ ३.१५ ॥

यस्मिन्नृत्यति यस्य शेखरभरैः क्रौञ्चद्विषश्चन्द्रकी
यस्मिन्दृप्यति यस्य घोषसुरभिं जिघ्रन्वृषोधूर्जटेः।
यस्मिन्सज्जति यस्य विभ्रमगतिं वाञ्छन्हरेस्सिन्धुर-
स्तद्बृन्दावनकल्पकद्रुमवनं तं वा किशोरं भजे ॥ ३.१६ ॥

अरुणाधरामृतविशेषितस्मितं
वरुणालयानुगतवर्णवैभवम्।
तरुणारविन्ददळदीर्घलोचनं
करुणालमं कमपि बालमाश्रये ॥ ३.१७ ॥

लावण्यवीचीरचिताङ्गभूषां
भूषापदारोपितपुण्यबर्हाम्।
कारुण्यधाराळकटाक्षमालां
बालां भजे वल्लववंशलक्ष्मीम् ॥ ३.१८ ॥

मधुरैकरसं वपुर्विभो-
र्मथुरावीथिचरं भजामहे।
नगरीमृगशाबलोचना-
नयनेन्दीवरवर्षवर्षितम् ॥ ३.१९ ॥

पर्याकुलेन नयनान्तविजृम्भितेन
 वक्त्रेण कोमलदरस्मितविभ्रमेण ।
 मन्त्रेण मञ्जुलतरेण च जल्पितेन
 नन्दस्य हन्त तनयो हृदयं धुनोति ॥ ३.२० ॥

कन्दर्पकण्डूलकटाक्षबन्धी-
 रिन्दीवराक्षीरभिलाषमाणान् ।
 मन्दस्मिताधारमुखारविन्दा-
 न्वन्दामहे वल्लवधूर्तपादान् ॥ ३.२१ ॥

लीलाटोपकटाक्षनिर्भरपरिष्वङ्गप्रसङ्गाधिक-
 प्रीते गीतिविभङ्गसङ्गतलसद्वेणुप्रणादामृते ।
 राधालोचनलालितस्य ललितस्मेरे मुरारेर्मुदा
 माधुर्यैकरसे मुखेन्दुकमले मङ्गं मदीयं मनः ॥ ३.२२ ॥

शरणागतवज्रपञ्जरे
 शरणे शार्ङ्गधरस्य वैभवे ।
 कृपया धृतगोपविग्रहे
 कियदन्यन्मृगयामहे वयम् ॥ ३.२३ ॥

जगन्नयैकान्तमनोज्ञभूमि
 चेतस्यजस्रं मम सन्निधत्ताम् ।
 रमासमास्वादितसौकुमार्यं
 राधास्तनाभोगरसज्ञमोजः ॥ ३.२४ ॥

वयमेते विश्वसिमः
 करुणाकरमूर्तिकिवदन्त्याङ्गे ।
 अपि च विभो तव ललिते
 चपलतरा मतिरियं बाल्ये ॥ ३.२५ ॥

वत्सपालचरः कोऽपि
 वत्सः श्रीवत्सलाञ्छनः ।

उत्सवाय कदा भावी-

त्युत्सुके मम लोचने ॥ ३.२६ ॥

मधुरिमभरिते मनोभिरामे

मृदुलतरस्मितमुद्रिताननेन्दौ ।

त्रिभुवननयनैकलोभनीये

महसि वयं ब्रजभाजि लालसाः स्मः ॥ ३.२७ ॥

मुखारविन्दे मकरन्दबिन्दु-

निष्यन्दलीलामुरळीनिनादे ।

ब्रजाङ्गनापाङ्गतरङ्गभृङ्ग-

सङ्ग्रामभूमौ तव लालसाः स्मः ॥ ३.२८ ॥

आताम्रायतलोचनांशुलहरीलीलासुधाप्यायितैः

गीताम्रेडितदिव्यकेळिभरितैः स्फीतं ब्रजस्त्रीजनैः ।

स्वेदाम्भःकणभूषितेन किमपि स्मेरेण वक्त्रेन्दुना

पादाम्भोजमृदुप्रचारसुभगं पश्यामि दृश्यं महः ॥ ३.२९ ॥

पाणौ वेणुः प्रकृतिसुकुमाराकृतौ बाल्यलक्ष्मीः

पार्श्वे बालाः प्रणयसरसालोकितापाङ्गलीलाः ।

मौळौ बर्हं मधुरवदनाम्भोरुहे मौग्ध्यमुद्रे-

त्याद्राकारं किमपि कितवं ज्योतिरन्वेषयामः ॥ ३.३० ॥

आरूढवेणुतरुणाधरविभ्रमेण

माधुर्यशालिवदनाम्बुजमुद्वहन्ती ।

आलोक्यतां किमनया वनदेवता वः

कैशोरके वयसि कापि च कान्तियष्टिः ॥ ३.३१ ॥

अनन्यसाधारणकान्तिकान्त-

माक्रान्तगोपीनयनारविन्दम् ।

पुंसः पुराणस्य नवं विलासं

पुण्येन पूर्णेन विलोकयिष्ये ॥ ३.३२ ॥

साष्टाङ्गपातमभिवन्द्य समस्तभावैः
 सर्वान् सुरेन्द्रनिकरानिदमेव याचे।
 मन्दस्मितार्द्रमधुराननचन्द्रबिम्बे
 नन्दस्य पुण्यनिचये मम भक्तिरस्तु ॥ ३.३३ ॥

एषु प्रवाहेषु स एव मन्ये
 क्षणोऽपि गण्यः पुरुषायुषेषु।
 आस्वादयते यत्र कयापि भक्त्या
 नीलस्य बालस्य निजं चरित्रम् ॥ ३.३४ ॥

निसर्गसरसाधरं निजदयार्द्रदिव्येक्षणं
 मनोज्ञमुखपङ्कजं मधुरसार्द्रमन्दस्मितम्।
 रसज्ञ हृदयास्पदं रमितवल्लवीलोचनं
 पुनःपुनरुपास्महे भुवनलोभनीयं महः ॥ ३.३५ ॥

स कोऽपि बालस्सरसीरुहाक्ष-
 स्सा च ब्रजस्त्रीजनपादधूळिः।
 मुहुस्तदेतद्युगळं मदीये
 मोमुह्यमानोऽपि मनस्युदेतु ॥ ३.३६ ॥

मयि प्रयाणाभिमुखे च वल्लवी-
 स्तनद्वयीदुर्ललितस्स बालकः।
 शनैश्शनैश्श्रावितवेणुनिस्वनो
 विलासवेषेण पुरः प्रतीयताम् ॥ ३.३७ ॥

अतिभूमिमभूमिमेव वा
 वचसां वासितवल्लवीस्तल्लम्।
 मनसामपरं रसायनं
 मधुराद्वैतमुपास्महे महः ॥ ३.३८ ॥

जननातरेऽपि जगदेकमण्डने
 कमनीयधाम्नि कमलायतेक्षणे।

ब्रजसुन्दरीजनविलोचनामृते
चपलानि सन्तु सकलेन्द्रियाणि मे ॥ ३.३९ ॥

मुनिश्रेणीवन्द्यं मदभरलसद्वल्लववधु-
स्तनश्रोणीबिम्बस्तिमितनयनाम्भोजसुभगम्।
पुनः श्लाघामूमिं पुलकितगिरां नैगमगिरां
घनश्यामं वन्दे किमपि कमनीयाकृति महः ॥ ३.४० ॥

अनुचुम्बतामविचलेन चेतसा
मनुजाकृतेर्मधुरिमश्रियं विभोः।
अयि देव कृष्ण दयितेति जल्पता-
मपि नो भवेयुरपि नाम तादृशाः ॥ ३.४१ ॥

किशोरवेषेण कृशोदरीदृशां
विशेषदृश्येन विशाललोचनम्।
यशोदया लब्धयशोनवाम्बुधे-
र्निशामये नीलनिशाकरं कदा ॥ ३.४२ ॥

प्रकृतिरवतु नो विलासलक्ष्म्याः
प्रकृतिजडं प्रणतापराधवीथ्याम्।
सुकृतिकृतपदं किशोरभावे
सुकृतिमनः प्रणिधानपात्रमोजः ॥ ३.४३ ॥

अपहसित सुधामदावलेपै-
रतिसुमनोहरमार्द्रमन्दहासैः।
ब्रजयुवतिविलोचनावलेहां
रमयतु धाम रमावरोधं नः ॥ ३.४४ ॥

अङ्कुरितस्मेरदशाविशेषै-
रश्रान्तहर्षामृतवर्षमक्ष्णाम्।
सङ्क्रीडतां चेतसि गोपकन्या-
घनस्तनस्वस्त्ययनं महो नः ॥ ३.४५ ॥

मृगमदपङ्कसङ्करविशेषितवन्यमहा-
 गिरितटगण्डगैरिकघनद्रवविद्रुमिताम् ।
 अजितभुजान्तरं भजत हे बतगोपवधु-
 स्तनकलशस्थलीघुसृणमर्दनकर्दमितम् ॥ ३.४६ ॥

आमूलपल्लवितलीलमपाङ्गजालै-
 रासिञ्चती भुवनमादृतगोपवेषा ।
 बालाकृतिर्मृदुलमुग्धमुखेन्दुबिम्बा
 माधुर्यसिद्धिरवतान्मधुविद्विषो नः ॥ ३.४७ ॥

विरणन्मणिनूपुरं व्रजे
 चरणाम्भोजमुपास्व शार्ङ्गिणः ।
 सरसे सरसि श्रियाश्रितं
 कमलं वा कलहंसनादितम् ॥ ३.४८ ॥

शरणमशरणानां शारदाम्भोजनेत्रं
 निरवधिमधुरिम्ना नीलवेषेण रम्यम् ।
 स्मरशरपरतन्त्रस्मेरनेत्राम्बुजाभि-
 र्व्रजयुवतिभिरव्याद् ब्रह्म संवेष्टितं नः ॥ ३.४९ ॥

सुव्यक्तकान्तिभरसौरभदिव्यगात्र-
 मव्यक्तयौवनपरीतकिशोरभावम् ।
 गव्यानुपालनविधावनुशिष्टमव्या-
 दव्याजरम्यमखिलेश्वरवैभवं नः ॥ ३.५० ॥

अनुगतममरीणामम्बरालम्बिनीनां
 नयनमधुरिमश्रीनर्मनिर्माणसीमाम् ।
 व्रजयुवतिविलासव्यापृतापाङ्गमव्या-
 त्त्रिभुवनसुकुमारं देवकैशोरकं नः ॥ ३.५१ ॥

आपादमाचूडमतिप्रसक्तै-
 रापीयमाना यमिनां मनोभिः ।

गोपीजनज्ञातरसाऽवतान्नो

गोपलभूपालकुमारमूर्तिः ॥ ३.५२ ॥

दिष्ट्या बृन्दावनमृगदृशां विप्रयोगाकुलानां

प्रत्यासन्नं प्रणयचपलापाङ्गवीचीतरङ्गैः ।

लक्ष्मीलीलाकुवलयदळश्यामलं धाम कामान्

पुष्णीयान्नः पुलकमुकुळाभोगभूषाविशेषम् ॥ ३.५३ ॥

जयति गुहशिखीन्द्रपिच्छमौळि-

स्सुरगिरिगैरिककल्पिताङ्गरागः ।

सुरयुवतिविकीर्णसूनवर्ष-

स्नपितविभूषितकुन्तलः कुमारः ॥ ३.५४ ॥

मधुरमन्दशुचिस्मितमञ्जुलं

वदनपङ्कजमङ्गजवेल्लितम् ।

विजयतां ब्रजबालवधूजन-

स्तनतटीविलुठन्नयनं विभोः ॥ ३.५५ ॥

अलसविलससन्मुग्धस्निग्धस्मितं ब्रजसुन्दरी-

मदनकदनस्विन्नं धन्यं महद्वदनाम्बुजम् ।

तरुणमरुणज्योत्स्ना कात्स्नर्या स्मितस्नपिताधरं

जयति विजयश्रेणीमेणीदृशां मदयन्महः ॥ ३.५६ ॥

राधाकेळिकटाक्षवीक्षितमहावक्षःस्थलीमण्डना

जीयासुः पुलकाङ्कुरास्त्रिभुवनस्वादीयसस्तेजसः ।

क्रीडान्तप्रतिसुप्तदुग्धतनयामुग्धावबोधक्षण-

त्रासारूढदृढोपगूहनमहासाम्राज्यसान्द्रश्रियः ॥ ३.५७ ॥

स्मितस्नुतसुधाधरामदशिखण्डिबर्हाङ्किता

विशालनयनाम्बुजा ब्रजविलासिनीवासिताः ।

मनोज्ञमुखपङ्कजा मधुरवेणुनादद्रवा

जयन्ति मम चेतसश्चिरमुपासिता वासनाः ॥ ३.५८ ॥

जीयादसौ शिखिशिखण्डकृतावतंसा
 संसिद्धिकी सरसकान्तिसुधासमृद्धिः ।
 यद्विन्दुलेशकणिकापरिमाणभाग्यः
 सौभाग्यसीमपदमञ्चति पञ्चबाणः ॥ ३.५९ ॥

आयामेन दृशोर्विशालतरयोरक्षय्यमार्द्रस्मित-
 च्छायाधर्षितशारदेन्दुललितं चापल्यमात्रं शिशोः ।
 आयासानपरान्विधूय रसिकैरास्वादयमानं मुहु-
 र्जीयादुन्मदवल्लवीकुचभराधारं किशोरं महः ॥ ३.६० ॥

स्कन्धावारसदो प्रजाः कतिपये गोपास्सहायादयः
 स्कन्धालम्बिनि वत्सदाम्नि धनदा गोपाङ्गनाः स्वाङ्गनाः ।
 शृङ्गारा गिरिगैरिकं शिव शिव श्रीमन्ति बर्हाणि च
 शृङ्गग्राहिकया तथापि तदिदं प्राहुस्त्रिलोकेश्वरम् ॥ ३.६१ ॥

श्रीमद्वर्हिशिखण्डमण्डनजुषे श्यामाभिरामत्विषे
 लावण्यैकरसावसिक्तवपुषे लक्ष्मीसरःप्रावृषे ।
 लीलाकृष्टरसज्ञधर्ममनसे लीलामृतस्रोतसे
 के वा न स्पृहयन्ति हन्त महसे गोपीजनप्रेयसे ॥ ३.६२ ॥

आपाटलाधरमधीरविलोलनेत्र-
 मामोदनिर्भरितमद्भुतकान्तिपूरम् ।
 आविस्मितामृतमनुस्मृतिलोभनीय-
 मामुद्रितानन महो मधुरं मुरारेः ॥ ३.६३ ॥

जागृहि जागृहि चेत-
 श्चिराय चरितार्थता भवतः ।
 अनुभूयतामिदमिदं
 पुरः स्थितं पूर्णनिर्वाणम् ॥ ३.६४ ॥

चरणयोररुणं करुणार्द्रयोः
 कचभरे बहुळं विपुलं दृशोः ।

वपुषि मञ्जुलमञ्जनमेचके

वयसि बालमहो मधुरं महः ॥ ३.६५ ॥

मालाबर्हमनोज्ञकुन्तलभरां वन्यप्रसूनोक्षितां

शैलेयद्रवकूप्तचित्रतिलकं शाश्वन्मनोहारिणीम्।

लीलावेणुरवामृतैकरसिकां लावण्यलक्ष्मीमयीं

बालां बालतमालनीलवपुषं वन्दे परां देवताम् ॥ ३.६६ ॥

गुरु मृदुपदे गूढं गुल्फे घनं जघनस्तले

नळिनमुदरे दीर्घं बाह्वोर्विशालमुरःस्थले।

मधुरमधरे मुग्धं वक्त्रे विलासि विलोचने

बहु कचभरे वन्यं वेषे मनोज्ञमहो महः ॥ ३.६७ ॥

जिहानं जिहानं सुजानेन मौग्ध्यं

दुहानं दुहानं सुधां वेणुनादैः।

लिहानं लिहानं सुधीर्घैरपाङ्गै-

र्महानन्दसर्वस्वमेतन्नमस्तात् ॥ ३.६८ ॥

लसद्बर्हापीडं ललितललितस्मेरवदनं

भ्रमत्क्रीडापाङ्गं प्रणतजनतानिर्वृतिपदम्।

नवाम्भोदश्यामं निजमधुरिमामोदभरितं

परं देवं वन्दे परिमिळितकैशोरकरसम् ॥ ३.६९ ॥

सारस्यसामग्र्यमिवाननेन

माधुर्यचातुर्यमिव स्मितेन।

कारुण्यतारुण्यमिवेक्षितेन

चापल्यसाफल्यमिदं दृशोर्मे ॥ ३२.७० ॥

यत्र वा तत्र वा देव

यदि विश्वसिमस्त्वयि।

निर्वाणमपि दुर्वार-

मर्वाचीनानि किं पुनः ॥ ३.७१ ॥

रागान्धगोपीजनवन्दिताभ्यां
 योगीन्द्रभृङ्गेन्द्रनिषेविताभ्याम्।
 आताम्रपङ्केरुहविभ्रमाभ्यां
 स्वामिन् पदाभ्यामयमञ्जलिस्ते ॥ ३.७२ ॥

अर्थानुलापान्त्रजसुन्दरीणा-
 मकृत्रिमाणाञ्च सरस्वतीनाम्।
 आर्द्राशयेन श्रवणाञ्चलेन
 सम्भावयन्तं तरुणं गृणीमः ॥ ३.७३ ॥

मनसि मम सन्निधत्तां
 मधुरमुखा मन्थरापाङ्गा।
 करकलितललितवंशा
 कापि किशोरा कृपालहरी ॥ ३.७४ ॥

रक्षन्तु नः शिक्षितपाशुपाल्या
 बाल्यावृता बर्हिशिखावतंसाः।
 प्राणप्रियाः प्रस्तुतवेणुगीताः
 शीतादृशोः शीतलगोपकन्याः ॥ ३.७५ ॥

स्मितस्तबकिताधरं शिशिरवेणुनादामृतं
 मुहुस्तरलोचनं मदकटाक्षमालाकुलम्।
 उरःस्थलविलीनया कमलया समालिङ्गितं
 भुवस्तलमुपागतं भुवनदैवतं पातु नः ॥ ३.७६ ॥

नयनाम्बुजे भजत कामदुग्धं
 हृदयाम्बुजे किमपि कारुणिकम्।
 चरणाम्बुजे मुनिकुलैकधनं
 वदनाम्बुजे ब्रजवधूविभवम् ॥ ३.७७ ॥

निर्वासनं हन्त रसान्तराणां
 निर्वाणसाम्राज्यमिवावतीर्णम्।

अव्याजमाधुर्यमहानिधान-

मव्याद्ब्रजानामधिदैवतं नः ॥ ३.७८ ॥

गोपीनामभिमतगीतवेषहर्षा-

दापीनस्तनभरनिर्भरोपगूढम्।

केळीनामवतु रसैरुपास्यमानं

काळिन्दीपुळिनचरं परं महो नः ॥ ३.७९ ॥

खेलतां मनसि खेचराङ्गना-

माननीयमृदुवेणुनिस्वनैः।

कानने किमपि नः कृपास्पदं

कालमेघकलहोद्धहं महः ॥ ३.८० ॥

एणीशाबविलोचनाभिरलसश्रोणीभरप्रौढिभि-

र्वेणीभूतरसक्रमाभिरभितश्रेणीकृताभिर्वृतः।

पाणी द्वौ च विनोदयन् रतिपतेस्तूणीशयैस्सायकै-

र्वाणीनामपदं परं ब्रजजनक्षोणीपतिः पातु नः ॥ ३.८१ ॥

कालिन्दीपुलिने तमालनिबिडच्छाये पुरःसंचरत्

तोये तोयजपत्रपात्रनिहितं दध्यन्नमश्नाति यः।

वामे पाणितले निधाय मधुरं वेणुं विषाणं कटि-

प्रान्ते गाशच विलोकयन् प्रतिकलं तं बालमालोकये ॥ ३.८२ ॥

यद्गोपीवदनेन्दुमण्डनमभूत् कस्तूरिकापत्रकं

यल्लक्ष्मीकुचशातकुंभकलशव्याकोशमिन्दीवरम्।

यन्निर्वाणनिधानसाधनविधौ सिद्धाञ्जनं योगिनां

तन्नः श्यामलमाविरस्तु हृदये कृष्णाभिधानं महः ॥ ३.८३ ॥

फुल्लेन्दीवरकान्तिमिन्दुवदनं बर्हावतंसप्रियं

श्रीवत्साङ्गमुदारकौस्तुभधरं पीताम्बरं सुन्दरम्।

गोपीनां नयनोत्पलार्चिततनुं गोगोपसङ्घावृतं

गोविन्दं कलवेणुनादनिरतं दिव्याङ्गभूषं भजे ॥ ३.८४ ॥

यन्नाभीसरसीरुहान्तरपुटे भृङ्गायमाणो विधिः

यद्वक्षः कमलाविलाससदनं यच्चक्षुषी चेन्द्रिनौ ।

यत्पादाञ्जविनःसृता सुरनदी शम्भोः शिरोभूषणं

यन्नामस्मरणं धुनोति दुरितं पायात्स नः केशवः ॥ ३.८५ ॥

रक्षतु त्वामसितजलजैरञ्जलिः पादमूले

मीना नाभीसरसि हृदये मारबाणा मुरारेः ।

हाराः कण्ठे हरिमणिमया वक्त्रपद्मे द्विरेफाः

पिञ्छाचूडाश्रिकुरनिचये घोषयोषित्कटाक्षाः ॥ ३.८६ ॥

दधिमथननिनादैस्त्यक्तनिद्रः प्रभाते

निभृतपदमगारं वल्लवीनां प्रवृष्टः ।

मुखकमलसमीरैराशु निर्वाप्य दीपान्

कबळितनवनीतः पातु गोपालबालः ॥ ३.८७ ॥

प्रातः स्मरामि दधिघोषविनीतनिद्रं

निद्रावसानरमणीयमुखारविन्दम् ।

हृद्यानवद्यवपुषं नयनाभिराम-

मुन्निद्रपद्मनयनं नवनीतचोरम् ॥ ३.८८ ॥

फुल्लहल्लकवतंसकोल्लस-

ङ्गल्लमागमगवीगवेषितम् ।

वल्लवीचिकुरवासिताङ्गुली-

पल्लवं कमपि वल्लवं भजे ॥ ३.८९ ॥

स्तेयं हरेर्हरति यन्नवनीतचौर्यं

जारत्वमस्य गुरुतल्पकृतापराधम् ।

हत्यां दशाननहतिर्मधुपानदोषं

यत्पूतनास्तनपयः स पुनातु कृष्णः ॥ ३.९० ॥

मारमावस मदीयमानसे

माधवैकनिलये यदृच्छया ।

श्रीरमापतिरिहागमेदसौ

कः सहेत निजवेशमलङ्घनम् ॥ ३.९१ ॥

आकुञ्चितं जानु करं च वामं

न्यस्य क्षितौ दक्षिणहस्तपद्मे ।

आलोकयन्तं नवनीतखण्डं

बालं भजे कृष्णमुपानताङ्गम् ॥ ३.९२ ॥

जानुभ्यामभिधावन्तं पाणिभ्यामतिसुन्दरम् ।

सुकुण्डलालकं बालं गोपालं चिन्तयेदुषः ॥ ३.९३ ॥

विहाय कोदण्डशरौ मुहूर्तं

गृहाण पाणौ मणिचारुवेणुम् ।

मायूरबर्हं च निजोत्तमाङ्गे

सीतापते त्वां प्रणमामि पश्चात् ॥ ३.९४ ॥

अयं क्षीराम्भोधेः पतिरिति गवां पालक इति

श्रितोऽस्माभिः क्षीरोपनयनधिया गोपतनयः ।

अनेन प्रत्यूहो व्यरचि सततं येन जननी-

स्तनादप्यस्माकं सकृदपि पयो दुर्लभमभूत् ॥ ३.९५ ॥

हस्तमाक्षिप्य यातोऽसि बलात्कृष्ण किमद्भुतम् ।

हृदयाद्यदि निर्यासि पौरुषं गणयामि ते ॥ ३.९६ ॥

तमसि रविरिवोद्यन्मज्जतामम्बुराशौ

प्लव इव तृषितानां स्वादुवर्षीव मेघः ।

निधिरिव विधनानां दीर्घतीव्रामयानां

भिषगिव कुशलं नो दातुमायातु शौरिः ॥ ३.९७ ॥

कोदण्डं मसृणं सुगन्धि विशिखं चक्राञ्जपाशाङ्कुशं

हैमीं वेणुलतां करैश्च दधतं सिन्दूरपुञ्जारुणम् ।

कन्दर्पाधिकसुन्दरं स्मितमुखं गोपाङ्गनावेष्टितं

गोपालं सततं भजामि वरदं त्रैलोक्यरक्षामणिम् ॥ ३.९८ ॥

सायङ्काले वनान्ते कुसुमितसमये सैकते चन्द्रिकायां
 त्रैलोक्याकर्षणाङ्कं सुरनरगणिकामोहनापाङ्गमूर्तिम्।
 सेव्यं शृङ्गारभावेर्नवरभरितैर्गोपकन्यासहस्रै-
 र्वन्देऽहं रासकेळीरतमतिसुभगं वश्य गोपालकृष्णम् ॥ ३.१९ ॥

कदम्बमूले क्रीडन्तं वृन्दावननिवेशितम्।
 पद्मासनस्थितं वन्दे वेणुं गायन्तमच्युतम् ॥ ३.१०० ॥

बालं नीलाम्बुदामं नवमणिविलसत् किङ्किणीजालबद्ध-
 श्रोणीजङ्घान्तयुग्मं विपुलगुरुणखप्रोल्लसत्कण्ठभूषम्।
 फुल्लाम्भोजाभवक्त्रं हतशकटमरुत् पूतनाद्यं प्रसन्नं
 गोविन्दं वन्दितेन्द्राद्यमरवरमजं पूजयेद्वासरादौ ॥ ३.१०१ ॥

वन्द्यं देवैर्मुकुन्दं विकसितकुरुविन्दाभमिन्दीवराक्षं
 गोगोपीवृन्दवीतं जितरिपुनिवहं कुन्दमन्दारहासम्।
 नीलग्रीवाग्रपिच्छाकलनसुविलसत्कुन्तलं भानुमन्तं
 देवं पीताम्बराढ्यं जप जप दिनशो मध्यमाह्ने रमायै ॥ ३.१०२ ॥

चक्रान्तध्वस्तवैरिव्रजमजितमपास्तावनीभारमादौ-
 रावीतं नारदादौर्मुनिभिरभिनुतं तत्त्वनिर्णीतहेतोः।
 सायाह्ने निर्मलाङ्गं निरुपमरुचिरं चिन्तयेन्नीलभासं
 मन्त्री विश्वोदयस्थित्यपहरणपदं मुक्तिदं वासुदेवम् ॥ ३.१०३ ॥

कोदण्डमैक्षवमखण्डमिषुं च पौष्यं
 चक्राञ्जपाशसृणिकाञ्चनवंशनालम्।
 विभ्राणमष्टविधबाहुभिरर्कवर्णं
 ध्यायेद्दुरिं मदनगोपविलासवेषम् ॥ ३.१०४ ॥

अङ्गुळ्या कः कवाटं प्रहरति कुटिले माधवः किं वसन्तो
 नो चक्री किं कुलालो न हि धरणिधरः किं द्विजिह्वः फणीन्द्रः।
 नाहं धाराहिमर्दी किमसि खगपतिर्नो हरिः किं कपीन्द्रः
 इत्येवं गोपकन्या प्रतिवचनजितः पातु वश्चक्रपाणिः ॥ ३.१०५ ॥

राधामोहनमन्दिरादुपगतश्चन्द्रावळीमूचिवान्
राधे क्षेममयेऽस्ति तस्य वचनं श्रुत्वाऽह चन्द्रावळी।
कंस क्षेममये विमुग्धहृदये कंसः क्व दृष्टस्त्वया
राधा क्वेति विलज्जितो नतमुखः स्मेरो हरिः पातु वः ॥ ३.१०६ ॥

या प्रीतिर्विदुरार्पिते मुररिपो कुन्त्यर्पिते यादृशी
या गोवर्धनमूर्ध्नि या च पृथुके स्तन्ये यशोदार्षिते।
भारद्वाजसमर्पिते शबरिकादत्तेऽधरे योषितां
या प्रीतिर्मुनिपत्निभक्तिरचितेऽप्यत्रापि तां तां कुरु ॥ ३.१०७ ॥

कृष्णानुस्मरणादेव पादसङ्घातपञ्चरः।
शतधा भेदमायाति गिरिर्वज्रहतो यथा ॥ ३.१०८ ॥

यस्यात्मभूतस्य गुरोः प्रसादा-
दहं विम्क्तोऽस्मि शरीरबन्धात्।
सर्वोपदेष्टुः पुरुषोत्तमस्य
तस्याङ्घ्रिपद्मं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥ ३.१०९ ॥

॥ इति श्रीकृष्णकर्णामृते तृतीयाश्वासः समाप्तः ॥

॥ इति श्रीकृष्णकर्णामृतं समाप्तम् ॥